

STUDENT REVUE

472 km

reportáž z výměnného
programu v Mannheimu

Québec a DB

fejetony z Kanady
a Německa

**Umění doby
budoucí**

o malém šedém kameni
uprostřed silnice

**DOBRODRUŽSTVÍ
ZA HRANICEMI**

OD QUÉBECU PO MANNHEIM

Přispěvatelé: Marie Goldmannová, Zuzana Chodaničová, Sofie Anna Janebová,
Jakub Křováček, Kristýna Křováčková, Nela Kučerová, Stanislav Zelený, Ema Žitná

Grafika: Jakub Křováček

Konzultace: PhDr. Ladislav Futtera

EDITORIAL

Vážený čtenáři,

nevyhnutelně se blíží konec školního roku, nastane čas prázdnin a bude to právě onen čas, jenž bude opět po roce hrát v tvůj neprospěch. Prázdniny utečou jako voda, možná ještě trochu rychleji, a v září se tu s největší pravděpodobností s ostatními po třiašedesáti dnech sejdeš a jako každý rok se vrhneš přímo tam, kde jsi teď skončil. A s příchodem devátého měsíce každoročně přicházejí také změny, některé drobnější, jiné velmi lehce rozluštitelné, a už je jen na tobě, abys je všechny odhalil. Možná jsi teď zmatený, protože sis všiml trochu jiné obálky školního časopisu, než na kterou jsi byl poslední dva roky zvyklý. Možná tě také zaujalo číslo vydání, které ti asi připadá trochu jako překlep. Neboj, ještě není září, zas tak rychle prázdniny neutekly...

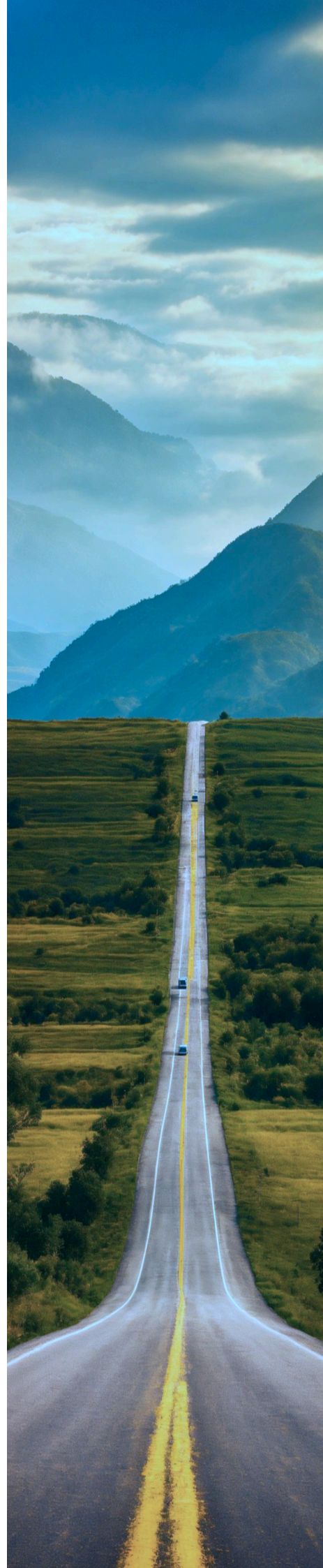
Po dvou letech náš školní časopis čeká opět velká proměna. Proběhne výměna na pozici šéfredaktora, časopis dostane osvěžení v podobě nových grafiků, navrátíme časopisu jeho periodicitu, a především se pokusíme opět složit silnou redakci, pokud možno z přispěvatelů napříč ročníky. Ale víc až v září... Toto číslo je tedy jakousi předzvěstí změn, které začátkem příštího školního roku přijdou. Onu nulu na obálce berme jako něco přechodného, něco, co vychází možná ze snahy srovnat věci, které přechodně přestaly fungovat, možná jako náhradu zimních a jarních čísel nebo možná také jako demonstraci toho, jak by mohl časopis v dalších měsících vypadat. Nová

éra ještě nezačala, ale ta stávající pomalu končí, proto mi dovolu poděkovat šéfredaktorovi Karlu Schambergerovi, který se podílel na přípravě posledních šesti čísel, a grafikovi Danielu Křístkovi, který ve stejném období dával našim článkům vnější tvář.

Téma tohoto čísla je něco, co s prázdninami neodmyslitelně souvisí, a to je samozřejmě cestování. Pevně věřím, že si v něm každý najde to své a že Vás námi nachystané předprázdninové čtení bude bavit!

A nyní mi už nezbývá nic jiného, než Vám popřát příjemný závěr tohoto školního roku a hodně odvahy, trpělivosti, ale i štěstí na vašich prázdninových cestách!

Za všechny přispěvatele
Jakub Křováček

OBSAH

Ná
Blíž

08

Severní proud

10

Dost blbá
Deutsche Bahn

14

Umění doby bu

16

372 km (Mann)

ácvik evakuace **22**

í se vysvědčení **24**

**Když jsem
byla malá** **25**

**Hledá se
EPIGON!** **26**

Komiks **28**

doucí

heim)

00/2024

N 58°59.18260'
E 6°11.32715'
Preikestolen, Norsko

Tento kvádrovitý skalní blok ležící v norském Rogalandu nese název Preikestolen (ve volném překladu Kazatelna) a je jednou z nejnavštěvovanějších přírodních atrakcí severských zemí. Tyčí se 604 metrů nad hladinou Lysefjordu. Jen v roce 2022 ho navštívilo 348 000 turistů. (JK)

SEVERNÍ PROUD

V pondělí 20. 5. jsme zhlédli naučný film Severní proud (The North Drift) od režiséra Steffena Kronese.

📍 Kristýna Křováčková (4.0)
📷 Prague Science Film Fest

Šlo o akci pořádanou společností Škoda Auto v rámci projektu Green Future.

Přemýšleli jste někdy nad tím, kam putují všechny PET lahve a (nejen) plastové obaly, které neskončí v popelnicích nebo na skládkách? A kde se vzal odpad v panenské přírodě až za polárním kruhem? Je možné, že spolu obojí souvisí?

Na stejné otázky hledal odpovědi i režisér filmu Steffen Krones. Rozhodl se proto sledovat trasu plastového obalu a vše pečlivě zdokumentoval. Celý příběh začal jednou obyčejnou myšlenkou. Jak je možné, že se lahev od piva vyrobeného v Německu ocitla u břehů norského souostroví Lofoty? Tato otázka nedala Steffenovi spát. Proto přišel se zajímavým experimentem – rozhodl se v Drážďanech vypustit do Labe plastovou lahev a pomocí GPS sledovat, kam až se dostane.

Tento snímek není jen o samotném pokusu. Snaží se poukázat i na smutnou realitu přibývajících odpadků v přírodě. Nabádá nás k zamyšlení, jak by každý z nás mohl jednotlivými malými kroky zpomalit tuto odpadkovou apokalypsu. Protože každý skutek se počítá.

DB - DOST BLBÁ DEUTSCHE BAHN

 Sofie Anna Janebová (6.0)
 toho času kdesi v Německu

**Dva státy, které jsou přímo vedle sebe,
mívají mnoho podobností, a jak se ukazuje,
nejvíce právě v každodennostech.**

Nejen tedy, že si Němci rádi pijí pivo, koukají večer na fotbal a na rozdíl od Rakušanů neodmítnou Schnitzelbrötchen, tedy česky „chleba-řízek-chleba“, ale taky mají stejný objekt obecného stěžování a nadávání jako my – státní železnice. A co se jim musí nechat – mají na to ještě větší právo než my.

Pokud nevěříte, že existuje něco horšího, než je Správa železnic (ta může za poruchy infrastruktury) či České dráhy (ty můžou „jen“ za poruchy vlaků, ale prostý cestující je zvyklý na ně nadávat i v situacích, když jsou v narůstajícím zpoždění zcela nevině), neotáčejte zatím stránku časopisu ani neotevírejte mobilní telefon. Historka, kterou právě čtete, se snad udála jen proto, aby Vám obrátila svět naruby (odmítám věřit, že jsem si tím vším prošla pouze proto, abych si vybrala negativní karmu za

všechny své reinkarnace od vzniku rodu Sapiens).

Jeden z výrazných rozdílů mezi českým a německým rozvržením školního roku spočívá v tom, že si němečtí studenti užívají o Velikonocích dva týdny prázdnin. A proto jsem se tento přebytečný čas z části rozhodla věnovat návštěvě své kamarádky, která přebývá na severu Německa. Když už je člověk jednou na

zahraničním pobytu, a ještě k tomu má prázdniny, chce si ho jaksepatří užít a neprosedět ho celý doma. A jak jinak čtyřistakilometrovou vzdálenost překonat a k tomu poznat, jak přeprava vypadá v cizích krajích, než pomocí Deutsche Bahn. O cestě tam mluvit není třeba, nestalo se totiž nic neočekávaného, ovšem později jsem pochopila, že

mi byla příjemná cesta dopřána pouze proto, abych si peklo mohla prožít ve vší síle při cestě nazpátek.

Jak jsem tak stála na prvním z několika nádraží, které jsem ten den při své cestě zpět měla navštívit, přemýšlela jsem nad tím, jak velká je pravděpodobnost, že také zažiju jednu z historek, které pravidelní uživatelé DB s nenávistí či nadšením vypráví. Zda taky budu pasažérem vlaku, který se kvůli záhadné technické poruše zastaví uprostřed ničeho, a já tam budu muset přespát, nebo něco podobného. A došla jsem k závěru, že to možné bylo, a to až alarmujícím způsobem. Karty byly rozdány poněkud v můj neprospěch – cesta měla celkem 4 přestupy a trvala 7 hodin. Ale i přes jasnou převahu svého soupeře jsem se rozhodla, že se bez boje nevzdám. A to nejen

proto, že se nevzdávám ze zásady, ale hlavně proto, že jsem se prostě a jednoduše chtěla dostat domů.

První spoj byl zhruba čtyřicetiminutový a zde si ode mě Deutsche Bahn zaslouží malou pochvalu, jelikož se v jeho průběhu nic špatného nestalo. Vlak přijel včas, dojel včas, po cestě se nerozbil a nemuselo se zastavovat kvůli technickým potížím. A tak jsem, i přes to, jak vypadaly predispozice mé cesty, dovedla přejet na druhé nádraží, zde včas najít správné nástupiště, a dokonce i nastoupit do dalšího motoráčku, který se sice přirachotil o pět minut později, ovšem to je zpoždění, které budeme muset být ochotni v rámci německých železnic odpustit. Ani druhá cesta se kupodivu neukázala mít v rukávu připravené nějaké eso. Motoráček si to rachotil po železnici asi hodinu a půl, při tom se

z ušmudlaného okna dala pozorovat sluncem zalitá německá krajina, a vše působilo bezchybně. A právě zde jsem udělala svou fatální chybu – uvěřila jsem, že můj protihráč nemá nic zlého za lubem.

Třetí, dvouhodinová cesta začala zhruba tak klidně jako Griegova skladba Ve sluji Krále hor – pomalu, potichu, s nepatrným nádechem nebezpečí čekajícího kdesi v dálce. Toto malinké nebezpečí se totiž ukázala být baterie mého mobilu, u které jsem si nemohla nevšimnout, že se vybíjí mnohem rychleji, než je normální. Ale co, řekla jsem si naivně, bez toho mobilu to teoreticky taky zvládnou. Celé generace mých předků se bez toho obejít musely, a když mi v žilách koluje jejich krev, dokážu to taky.

A v tu chvíli si DB začaly brousit zuby na svou další oběť.

Protože jak jsem začala ve vlaku poklimbávat, najednou se z rozhlasu, který oznamuje jména zastávek a pasažérům anglicky děkuje „fór tsraveling vis Deutsche Bahn“, ozvalo následující sdělení: „Vážení cestující, kvůli nečekaným technickým potížím bude vlak muset na příští stanici přerušit cestu. Omlouváme se za způsobené potíže a přejeme příjemný zbytek cesty.“ Kdyby mě neprobudilo toto hororové oznámení samo o sobě, stačila by k tomu vlna otrávených komentářů mých spolucestujících. Vyskočila jsem ze sedadla a začala jsem jednat. Věděla jsem, že nemám času nazbyt. Musím co nejdříve zjistit, jaké jiné spojení mě dostane do cílové stanice, abych nezmeškala případný příjezd vlaku, a tak jsem vytáhla telefon, abych zkontrolovala jízdní řády německých železnic. Ovšem po pohledu na stav baterie jsem ho zase vypnula. To zbývající jedno procento musím využít s rozmyslem.

Vystoupila jsem tedy na poslední zastávce se všemi ostatními a rozhlédla jsem se kolem. Nacházeli jsme se doslova uprostřed ničeho. Jediná člověkem vyrobená věc široko daleko byla dvě nástupiště a to, co k nim patří. Bylo tedy jasné, že pokud se chci dostat domů, budu si muset svou cestu domů vybojovat.

Spontánně jsem se rozhodla pro taktiku „apeluji na to, že jsme ve

stejně situaci a musíme držet při sobě“. Rozhlédla jsem se okolo sebe po svých spolucestujících a pokusila jsem se najít někoho, kdo nejvíce vypadal, že by mi mohl pomoci. A poštěstilo se mi – před sebou jsem spatřila slečnu asi o čtyři roky starší než já, jak se dívala na odjezdové tabule vlaků. Než mi mohla někde utéct, přiběhla jsem k ní, nasadila smutná očička a k tomu trochu víc český přízvuk, než v němčině doopravdy mám, aby se nade mnou jakožto cizinkou o to více slitovala. A věřte nebo ne – zabralo to. Slečna ochotně vytáhla svůj mobilní telefon a nadiktovala mi všechny informace ohledně prvního možného spoje, který mě dostane domů.

Díky této dámě jsem tedy měla kapacitu využít posledních pár vteřin, kdy můj mobil fungoval, na přepsání telefonního čísla na svého výměnného taťku na kus papíru pod časy odjezdů všech vlaků až do mé stanice, a jelikož zavolat mu z mého aparátu a o celé situaci ho zpravit už nebylo možné, odchytila jsem si další slečnu, která mi sice s podezřívavým výrazem, ale i přesto půjčila mobilní telefon, abych z něj zavolala domů.

„Haló?“ ohlásila jsem se poté, co přestal aparát vyzvánět. „Ahoj, mluvím se Sofi, že jo?“ ozval se hlas mého výměnného taťky, a když jsem mu potvrdila, že to tak je, vysvětlila jsem, co se stalo. Neřekla bych, že mě uklidnilo, když se celé situaci od srdce

zasmál, ale nic jiného se v tu chvíli dělat nedalo, a navíc jsem pochopila, že humor je pro Němce ve vztahu k železničním jediný možný obranný mechanismus.

A tak jsem nakonec dle jeho rady následující třičtvrtě hodinu vyčkala na další vlak a poslední dva nebo tři spoje procestovala dle návodu první ze dvou důvěryhodných dam, které mi pomohly. A i když se už nic jiného v průběhu zbytku cesty nestalo, měla jsem nervy napjaté jako struna, protože kdyby se něco pokazilo v tu chvíli, opravdu nevím, co bych dělala. Nakonec jsem i přesto dorazila do cíle, kde už mě vyzvedla má výměnná rodina, a mohla jsem si užít jistotu toho, že teď už domů opravdu dojedeme.

Sečteno, podtrženo – má cesta nakonec trvala o dvě hodiny déle, stála mě o dvě eura více (kvůli dvěma Snickers tyčinkám na nervy) a domů jsem přijela naprosto vyčerpaná, ale šťastná, že jsem přežila. A co víc – mám svůj vlastní zážitek spojený s německými železnicemi.

UMĚNÍ

0084 BUODOUCÍ

 Nela Kučerová (5.0)

**Již v tomto století je těžké najít čas
a motivaci tvořit, neboť vaše tvorba nikdy
nebude originální.**

Vždy tu bude někdo, kdo měl tento nápad před vámi, proto se pojmy jako „klasika“ brzy vytratí. Stanou se jen statusem pro výtvary lidí staletí mrtvých. Již v dnešní době není moc místa pro umění, protože umění nevydělá dost ani na přežití. I já se jednoho dne pravděpodobně stanu průměrnou ženou, v povolání, které mi nebylo určeno. Takový osud byl předurčen nám všem, kdo jsme nebyli odkázáni na bohatství našich rodičů a prarodičů, ale sami na sebe. Umění již nevydělává, a proto je umělec jen jméno pro toho nešťastníka, na koho se nedostalo užitečnějšího talentu. Protože umění již není potřeba. Dokázala bych říci, že je pro dnešní společnost dokonce nežádoucí. Umění vždy poukazovalo na to, co je ve společnosti špatné, ale ve dvacátém prvním století je přeci vše v pořádku. Vše je, jak má být, a vše je perfektní, že?

Pokud bych si měla představit umění za sto let, viděla bych jen miliony, ba miliardy přístrojů generujících umění na přání. Ach ano, jen nápad. Nápad. Věta či souvětí co se zadá do toho malého až tak známého šedého rámečku s nápisem prompt. „Báseň o malém šedém kameni uprostřed silnice“.

*V STÍNU SVĚTLA ODPOČÍVÁ KAMÍNEK,
PŘÍBĚHY VRYTÉ DO KAMENE TICHÝM RUKOPISEM,
VZPOMÍNKY NA KROKY, CO KOLEM NĚJ KROČILY,
A NA OKAMŽIKY, CO ZA NÍM SE ZTRÁCELY V MLZE.*

*KÁMEN STOJÍ, ZASTAVENÝ V ČASE,
JAKO PAMĚŤ, CO NECHCE BÝT VYMAZÁNA,
I KDYŽ KOLEM NĚJ SVĚT NEZASTAVÍ SE,
ON ZŮSTÁVÁ, JAKO MALÝ ŠEDÝ KÁMEN NA CESTĚ.*

*V KAŽDÉM ŠEPOTU VĚTRU ZNÍ JEHO PÍSEŇ,
O DÁVNÝCH CHVÍLÍCH, CO ZAŽIL A PAMATUJE,
MALÝ ŠEDÝ KÁMEN, JAK MoudROST V PŘÍRODĚ SKRYTÁ,
V SRODÍ CESTY, CO SMĚŘUJE DO NEKONEČNA DÁLE,*

*A TAK MALÝ ŠEDÝ KÁMEN ZŮSTÁVÁ,
UPROSTŘED SILNICE, VĚRNÝ STRÁŽCE ČASU,
JEHO PŘÍBĚH ZAZNIVÁ V SRODÍCH, CO KOLEM JDOU,
V SRODÍ CESTY, CO NIKDY NEKONČÍ SVOU POUŤ,*

Kdybych tuto báseň vydala
za svou, všiml by si někdo,
že ji nevytvořil člověk?
Chválili by ji dokonce více
než můj vlastní výtvor, do
kterého jsem vlila své
srdce a duši? Smutná
pravda je taková, že stroj ví,
co lidé chtějí, lépe, než to
kdy budu vědět já či
jakýkoliv jiný člověk. Možná
bude u kresby přebývat prst
nebo jedno ze dvou očí
bude mít jiný tvar.
U literárního díla se nic
nebude rýmovat
a v pravopisu se objeví pár
chyb, ale nedělá někdy
tytéž chybičky i člověk?
Dnes poznáváme

generované dílo tím, že
uvidíme chybu, ale věřím,
že v budoucnosti budeme
poznávat umění vytvořené
živou, dýchající, krvácející
osobou z kostí a masa
právě podle chyby.

**Věřím, že chyba se stane
naším rozpoznávacím
znakem. Znakem všech
lidských nešťastníků, kteří
se nestali IT specialisty či
doktory, ale zůstali umělci
i přese všechny, kteří nás
nabádali udělat pravý
opak.**

372 KM ANEB MANNHEIM NA VLASTNÍ KŮŽI

📍📷 Jakub Křováček (5.0)

Je krásné nedělní ráno a pomalu se scházíme před budovou našeho gymnázia. Jeden, dva, tři...

Autobus? Prý ne...

Postupně se prostor před školou zaplňuje několika studenty, ale těžko říct, zda více místa zabíráme my, nebo naše objemná zavazadla. Pokojné čekání na moment, kdy se velká ručička hodin posune na dvanáctku, narušuje jedno nenápadné „cvak“. Bylo to cvak, které zajistilo, že byl jeden z nás dva dny bez telefonu. „Chudák displej,“

ozvalo se z hloučku. Martver přijíždí jako vždy s dostatečným předstihem a za doprovodu paní profesorky Hrdličkové a pana profesora Bárty, kteří právě přišli, se přesouváme do něčeho, co ani zdaleka nevypadá jako ten náš vysněný, velký zájezdový autobus. Jede totiž mikrobús a doprovod nám dělá auto s přívěsem, ve kterém se cestou tam vezu i já.

Mannheim volá Čechy!

Přesun je poněkud vyčerpávající, ale tři hodiny cesty jsou už za námi a my si děláme na Rozvadově první zastávku. Zanedlouho přejíždíme hranice a cestou po německých dálnicích, po kterých dojedeme téměř až ke gymnáziu v Mannheimu, pokračujeme kolem obdivuhodného rozestavěného mostu před Norimberkem a s občasnými zdržením v kolonách dojíždíme na naši další zastávku. To už nám chodí zprávy z německé strany, ve kterých se naši výměnní partneři snaží zjistit, jak moc velké bude naše zpoždění. Těsně před Mannheimem musíme kvůli předpisům dělat ještě poslední pauzu, a tak před Liselotte Gymnasium (Lilo) dorážíme s dvouhodinovým

Liselotte Gymnasium Mannheim

zpožděním. Na školním dvoře si najdeme své výměnné studenty, kteří na nás ve většině případů čekají i s doprovodem rodičů, a rozjíždíme se každý na nové místo, které bude po následující týden naším domovem.

Bezpečnost především

V pondělí ráno podnikám s mým německým studentem cestu tramvají a spolu s ostatními se scházíme před tělocvičnou na Lilu. Nejprve jsme rozděleni do čtyř skupin a čekají nás seznamovací hry. Nejvíce adrenalinovou aktivitou bylo zřejmě přelézání obří stěny, kterou nám vyučující postavili. Nutno podotknout, že jsme v tu chvíli na německé učitele koukali poměrně

s nedůvěrou, jelikož tohle by u nás na hodinách určitě neprošlo... Následuje krátká pauza na svačinu a potom „Mannheim Rally“, aktivita, při které jsme byli v našich skupinách zanechání v centru Mannheimu a během dvou hodin se snažili splnit co nejvíce úkolů z dvoustránkového pracovního listu. Následoval sraz ve škole, kde jsme si rozebrali témata na miniprezentace o městech a památkách, které následně budeme předvádět na výletech.

No tak, už se otoč!

Odpoledne strávíme podle plánu v Luisenparku, velkém komplexu uprostřed Mannheimu, kde nacházíme skleníky, voliéry,

věž, čínský dům... Zkrátka vše, co nás napadne. Dokonce i tučňáky! Ty tučňáky, kterým trvalo snad celou věčnost, než se natočili tak, aby z toho byla hezká fotka. A v loňském roce tam údajně byla na pár měsíců i lanovka. Prostě místo jak stvořené pro fotografie... Po skončení procházky se přesouváme do svých výměnných rodin, se kterými trávíme zbytek dne, někteří dokonce i sportovně.

Úterý je na ¼...

Úterní program má každý trochu jiný. Jsem ve čtvrté skupině, takže si ráno můžeme přispat a do školy jedeme až na desátou. Výuku zahájíme hodinou italštiny, při které se se

zděšením dozvídáme, na jaké úrovni německé školství je. Respekt k učitelům, který neexistuje, nahrazuje hraní her na tabletech, které škola studentům půjčuje a které si studenti musí povinně na každou hodinu nosit. Potom s německým výkladem jiného pana učitele zkoušíme programování robotů z Lega. Jak jinak než přes tablety. Následuje už jen hodina fyziky, na které k našim dosavadním poznatkům přibude například ještě to, že je vlastně docela běžné bez omluvy přijít uprostřed hodiny, a dokonce i vidíme, že to samé funguje i s odchodem. Prostě stačí vstát a odejít... Odpoledne nás ještě čeká lekce veslování na Neckaru a pak už znavení pestrým

programem odjíždíme domů.

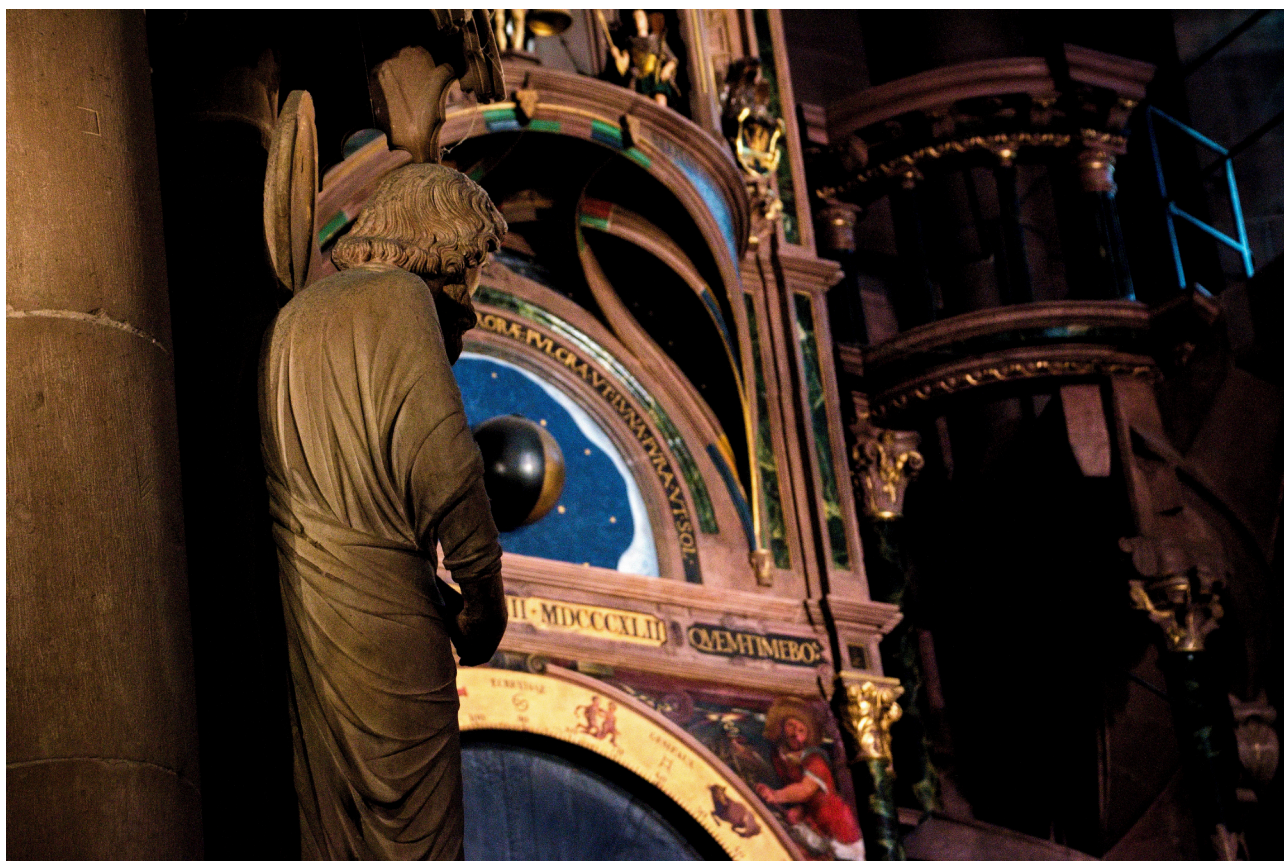
Batohy ne? Ne.

Středa přináší první velký výlet. „Moment, Štrasburk je ve Francii?“ „Aha, to jsem nevěděl.“ Už před nástupem do autobusu se hloučkem ozývají překvapivé komentáře. Další vlnu rozruhu způsobí řidič autobusu, který po nás požaduje nechat všechny naše batohy v prostoru pro kufry. Cestou se ještě stavujeme ve venkovní části technického muzea Speyer, které kromě Boeingu 747 nabízí také nespočet dalších letadel, ale i lodí a ponorek. Po příjezdu do Štrasburku navštívíme katedrálu Notre-Dame (pozn.: nejedná se o chybu

redakce, pařížská Notre-Dame je možná nejznámější, ale ve světě je přes 40 dalších staveb se stejným názvem, který znamená, že kostel je zasvěcen Panně Marii) a dostáváme pauzu na oběd. Během té ještě stíháme navštívit dva další kostely a následně se přesouváme do Evropského parlamentu. Po bezpečnostní kontrole nás čeká zajímavá prohlídka budovy zaměřená především na architekturu této propracované stavby. Ve večerních hodinách následuje příjezd domů a zasloužený odpočinek.

Wow!

Další den, další výlet... Tentokrát je řidič autobusu naladěný tak dobře, že se

nám ho daří přemluvit, aby nám tentokrát batohy s sebou do autobusu povolil. Domníváme se, že příčinou jeho veselé nálady je fakt, že jsme úplně první, kteří jedou jeho novým autobusem, jenž přímo zářil novotou. Cestou do Stuttgartu se zasekáváme v několika kolonách, ale nakonec přijíždíme do muzea značky Mercedes-Benz, ve kterém strávíme první polovinu dne. Celá expozice začíná jízdou výtahem a pokračuje postupným sestupováním po obří spirále, která tvoří celou budovu. Obdivujeme nespočet exponátů, fotíme, a jen s úžasem přemýšlíme, jak velkou práci muselo dát tuto expozici připravit.

Jen tak tak...

Odpoledne se přesouváme do zoologické zahrady s názvem Wilhelma. Zde máme opět rozchod a většina z nás volí jednoduchou trasu – až na druhý konec zoo do restaurace a poté zase zpátky ke vchodu, kde je sraz. Cestou míváme masožravky, krokodýly, velbloudy... No prostě vše, co každá dobrá zoo nabízí. Na konci areálu na nás čeká zasloužený oběd a následně podnikáme cestu zpět, při které jsme mimo jiné svědky koupání tapíra nebo souboje opic. Protože nám nestačí vedro, které je venku, tak ještě s odvahou probíháme africkou expozicí a vracíme se zpět k pokladnám.

A včas! Sotva nastoupíme do autobusu, začne pršet. Po příjezdu opět trávíme pár zbylých hodin s rodinami a po dalším náročném dni večer všichni velmi rychle usínáme...

Dvojité lezení

V pátek byl původně plánovaný lesní lezecký park kvůli neustávajícímu dešti zrušen, ale místo toho jsme šplhali na vnitřních lezeckých stěnách v Mannheimu. Po této aktivitě, která na první pohled náročně nevypadá, jsme se všichni velmi unaveně a zničeně přesunuli hodinovou cestou tramvají až do sousedního Heidelbergu. A další lezení! Tentokrát po

schodech na hrad... I to jsme ale úspěšně zvládli a po rozchodu jsme se všichni vrátili zpět. A večer už následovalo jen to, na co se nikdy nikdo netěší. Balení...

Auf Wiedersehen!

Nastala sobota. Se slzami v očích a s hromadou nových vzpomínek se

loučíme s místem, které pro nás na ten týden znamenalo skoro tolik jako vlastní domov. Měli jsme úžasné výměnné rodiny a na celém našem pobytu vládla uvolněná přátelská atmosféra. Těší nás alespoň vědomí, že s německými studenty a jejich učiteli se uvidíme ještě jednou v červnu, kdy oni na týden přijedou k nám. Má výměnná rodina mě ještě před odchodem

dojímá větou: „Venku prší, to příroda pláče, že odjíždíte.“ Před školou už vytahujeme z aut kufry, skládáme je do vozíku, naposledy se loučíme s našimi německými přáteli. Na hodinkách mi cvakne 8:00, a tak nasedáme do minibusu a auta a plní dojmů jedeme domů.

Společná fotografie účastníků výměnného programu z Evropského parlamentu

Skupina těsně před rozchodem ve Štrasburku

Fernmeldeturm Mannheim (Luisenpark)

NÁCVIK EVAKUACE

 Sofie Anna Janebová (6.0)
 dříve někde v Kanadě

Moje současná quebecká škola má velice přísná pravidla organizace žactva.

Například je všem studentům zakázáno v průběhu přestávek, jak mezi hodinami, tak o obědové pauze, pobývat ve třídách nebo na chodbě. Všichni musí být v jídelně nebo ve vstupní hale. O tomto pravidle jsem byla poučena takzvaně ohněm a mečem. Jednou jsem se totiž rozhodla, že bych obědovou pauzu ráda strávila ve školní knihovně, jelikož by tam mohl být příjemný klid. Vzala jsem si tedy své věci a po schodišti se vydala směrem ke druhému patru, kde se oáza ticha a klidu nachází.

Na schodišti jsem ale narazila na jednu z několika dozorkyň, které škola zaměstnává. Postávala na kraji schodiště a velice pozorně mě sledovala. Pozdravila jsem a chtěla jsem jít dál, jenže mi nebylo souzeno v mé cestě pokračovat. Paní dozorkyně se na mě velice přísně zadívala. Prohlédla si mě od hlavy až k patě a založila ruce. Najednou jsem dostala strach, že ze

své černé vesty vytáhne revolver a já budu muset s rukama za hlavou padnout na schody.

„Vyučování ještě nezačalo, nikdo tady není,“ řekla nakonec. „Nechám tě sejít dolů do jídelny.“ „Já jsem jenom chtěla jít do knihovny,“ usmála jsem se v naději, že tímto vysvětlením náš konflikt ukončím a paní dozorkyně se přestane tvářit tak agresivně. Ovšem ani zdaleka ne. „Tam taky nikdo není,“ odpověděla se stejným výrazem jako předtím. Pak začala pomalu sestupovat ze schodů směrem ke mně, a přitom ještě důrazněji než před tím prohlásila: „Nechám tě sejít dolů do jídelny...“ Poslední věta byla tak výhrušně řečená, že se to ani kurzívou vypovědět nedá, a tak jsem sebrala svých pět švestek a utíkala po schodech dolů, co mi nohy stačily.

Když jsem se tedy dozvěděla, že se v této škole bude konat

nacvičování evakuace v případě požáru, těšila jsem se, že zažiju pořádnou kázeň. Byla jsem přesvědčená, že se za zvuku alarmu budeme muset seřadit do zástupu podle příjmení, výšky či délky vlasů a poté v rytmu říkanky „levá, pravá, seno, sláma“ v nejvyšší organizovanosti sejdem na školní dvůr, kde celou akci zakončíme improvizovanou spartakiádou za zpěvu kanadské hymny.

*Realita byla mnohem méně.
.. organizovaná.*

Jakmile se již tři dny očekávaný alarm rozezněl, učitel hbitě vyskočil ke dveřím a trhnutím je otevřel. Ani jsem si nestihla uvědomit, že celá akce právě začala, a když jsem se asi po vteřině a půl vzpamatovala, byla ve třídě již pouze třetina studentů. Ostatní už byli na chodbě a utíkali směrem kdoví kam. Uvědomila jsem si, že vlastně netuším, kudy se máme při této akci ubírat, a proto jsem okamžitě vyběhla směrem za svými spolužáky, abych je neztratila z dohledu a abych věděla, ke kterým dveřím se dostat. Jak se ale nakonec ukázalo, tento

tah byl naprosto zbytečný. Na chodbě se totiž za zhruba tři vteřiny zformoval takový dav, že určoval cestu už jen tím, že vás pohltil a smýkal vámi ve směru únikových východů. Jak jsem rychle vyběhla ze třídy, nečekaně jsem zapadla mezi skupinku asi čtrnáctiletých žáků, kteří se mezi sebou strkali při pouhém pomyslení na to, že právě probíhá příprava na potenciálně životně nebezpečnou situaci. Svě nadšení si tak vyřizovali pěkně jeden na druhém, přičemž je nutno zmínit, že pár těch strkanců jsem schytala i já.

V tu chvíli jsem pochopila, že tady se na žádnou organizaci situace v rukavičkách hrát nebude – tady se simuluje ten boj o přežití, který by jednou mohl nastat. Prostě – když se davem k východu probouješ, přežila jsi. Pokud ne, je mi líto. Na školní dvůr se dostanou jen ti nejsilnější. Bojuj.

A tak jsem využila toho jediného, co jsem zrovna měla – své malé výšky a hbitosti. Sklonila jsem se

a rychlostí vykuřované včely jsem začala kličkovat mezi všemi studenty školy, kteří se v davu míchali a stále se záměrně strkali. Nejsnadnější bylo se dostat přes ty nejmladší, kterým je jedenáct let, protože ty jsem ještě schopná odstrčit. Horší bylo se ubránit proti útokům sedmnáctiletých kluků, kteří celou tu akci pořád ještě nějak brali vážně.

Ani jsem nemohla uvěřit, že jsem se dostala ven opravdu jen s modřinou na ruce a že nemám žádná horší zranění. A zatímco jsem hledala našeho třídního učitele, který jako všichni ostatní profesori pročítal seznam žáků a nad hlavou mával červeným papírem na znamení, že ne všichni jeho studenti si cestu ke své skupině proboujeli, na oslavu našeho vítězství mi mozek připomněl jeden vtip, podobný situaci, kterou jsem právě zažila:

„Co to máš na tváři?“ „To je jizva z fronty.“ „Ty jsi byl ve válce?“ „Ne, v Kauflandu.“

BLÍŽÍ SE VYSVĚDČENÍ

📌 Marie Goldmannová (3.B)

Každý známe ten pocit, kdy si naši rodiče uvědomí, že jejich milované dítě má posledních pár měsíců, ne-li týdnů na to, aby si vylepšilo všechny známky, které se momentálně pohybují na velmi tenké hranici.

A to by nebyl správný rodič, aby nechtěl vidět na onom posvátném listu, které přineseme domů v poslední den školy, jen ty nejlepší známky. Nastává tedy doba, kdy se větám či otázkám, jako jsou „Jak dopadl ten test? Jak to, že to ještě nevíš?“, „Už sis opravila tu matiku?!“, „Doufám, že se učíš a nečučíš do telefonu...“, „Zeptej se učitelky, jestli si to můžeš nějak opravit, nebo si to prostě nějak vylepši!“ nebo „Co ta trojka z ájiny?!“ nedá vyhnout.

Samozřejmě, že se jakožto hodné a pilné dítě velmi snažím. Někdy to stejně nestačí. Proto nastává doba, kdy studenti navštěvují své učitele či učitelky a ptají se, co mají dělat, obzvlášť když se jejich známky houpou jako na houpačce a rozhodují se, kde zastaví.

Ti, kteří to mají v tomto ohledu takzvaně „na salámu“, mají v podobné situaci jediné výhody. Obzvlášť, pokud jejich „nadšení“ sdílí i jejich rodiče. To je teprve BOMBA!

Někteří z nás se holt mučí a mučí, učí, cvičí a zase učí nebo brečí nad látkou, kterou nutně potřebují na následující testy a zkoušení. A nebylo by to ono, kdyby se učitelé jakoby úplnou náhodou nerozhodli psát písemné testy, zkoušet nebo chtít úkoly, projekty či prezentace během jednoho týdne.

**Těžký to život studenta.
A lépe nebude :D**

KDYŽ JSEM BYLA MALÁ

📖 Zuzana Chodaničová (2.A)

Když jsem byla malá,
měla jsem sen.
„Nenech se unést!“
říkala mi máma.
Sny jsou dobré,
když jsi malá.
Je prosté
věřit ve věci nevídané,
nesplnitelné
se stává skutečným,
děs neviditelným.
Neznáš strachu
ani krachu,
nevnímáš facky,
nevidíš klacky,
které ti život hází
pod tvé nohy.

Nerozuměla jsem jí,
to už tak děti mají.
Snít,
snít bylo snadné.
Dokud...
Dokud jsem nevyrostla.
Teď moje snění narušují slova ostrá.
Už nevidím tu cestu,
bojím se nosit moc barevnou vestu.
Nevidím už ten sladký sen,
ať se snažím celý den.
Teď jen obavy, starost a strach,
zaplavují můj vnitřní zrak.
„Vraťte mi snění!“
nese se mé úpění.
„Vraťte mi můj sladký sen,
jenž oživil můj den...”

**Znala jsem dívku,
jež uměla snít,
ale tu dívku,
jsem musela nechat jít.**

Hledá
se
epigon!

...

STO SLOV STANISLAVA ZELENÉHO

I tak významný
myslitel, jako jsem já, má
své nedostatky. Můj je tak pozemský,
až hanba – potřebuji hostitele. Nechovajte
o mne nyní mylnou představu, že jsem
parazitem, i já nicméně bohužel musím mít
tělo. A to nyní opouští náš institut. Stanislav
Zelený hledá nové tělo – jednotlivce, skupinu,
tajný spolek, kohokoli, kdo dokáže dávat život
tak vznešenému duchu. S láskou vzpomínám
na své působení ve školním periodiku, které
tímto nekončí, začíná pouze nová etapa
Stanislava Zeleného. Hledá se genius. Hledám
se já.

O místo nového hostitele Stanislava se
hlase na adrese kritik.stanislav@gmail.com. Instrukce vám budou předány
pod přísahou mlčenlivosti.

Autor vám všem dělá pá-pá
a děkuje.

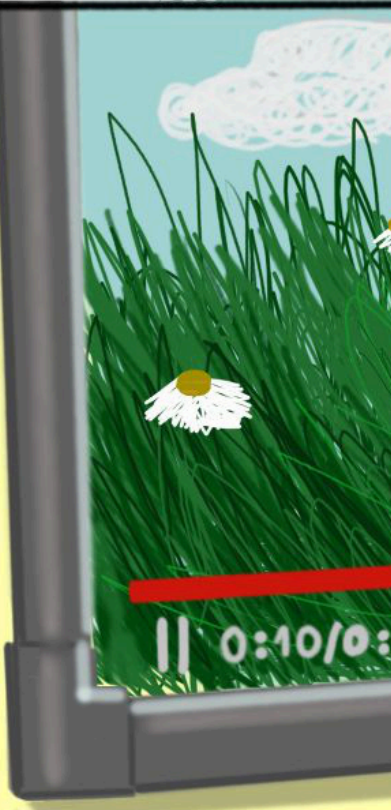
Ze života studenta

Co s tím je? Zase
nejde zvuk.. Ví někdo,
co s tím mám dělat?

No, nevadí,
zvládneme to
i bez zvuku.

0:10/0:

S 51°2.49380'
W 72°59.27442'
Torres del Paine National
Park, Chile

Tento fotogenický národní park, který bychom hledali v jižní části Chile, byl v roce 1978 prohlášen za biosférickou rezervaci UNESCO. Je domovem mnoha druhů živočichů, jmenovitě například pštrosů nandu, lam guanako či kondorů (JK)

**PŘEJEME VÁM ŠŤASTNÉ
CESTY PO SVĚTĚ!**

STUDENT REVUE

DVOUMĚSÍČNÍK GYMNÁZIA DR. JOSEFA PEKARĚ